

De gemakkelijke Vragenbus.

Waarom we ditmaal zulk een opschrift bezigen, leert wat volgt:

1. *Antw.* op een vraag van B. te D.:

„Een ei op Witten Donderdag gelegd,
Blijft immers altijd goed?”

Dat's juist gezegd;

Want als het straks niet goed meer is om te eten,
Toch nog wel om te worden weggesmeten!

2. Blijkt uit Jozua 10 : 12 niet duidelijk, dat het niet is, zooals men de jeugd leert, dat de zon stilstaat? Want hij zeide: „Zon, sta stil.” Dus stond zij toen niet stil, maar bewoog.

Antw. — Zeker blijkt hieruit, dat de zon toen niet stil stond, trouwens, met evenveel recht bewijst men uit Hand. 27 : 7 dat in Paulus' tijd niet alleen het schip naar het land, maar ook het land naar het schip toekwam! Evenzoo blijkt uit Jakobus 5 : 3, dat goud en zilver in zijn tijd wel roesten konden! Dit alles is echter nu veranderd. Tegenwoordig staat de zon wel stil, (althans gelijk hier bedoeld,) komt het land niet meer naar het schip, en roest goud zomin als zilver.

In mijn jeugd kwam eens in een gezelschap in Duitschland het gesprek op het gebeurde met de zon bij Jozua. Ook toen beweerde iemand, naar aanleiding van hetgeen Jozua sprak, dat de zon *niet* stilstaat. Na veel onnut praten zei eindelijk een der heeren: „Nu goed, we nemen dan aan, dat de zon liep, toen Jozua zei: „Sta stil!” Maar wijl nergens staat, dat zij weer is gaan loopen, houden we het er voor, dat het toen zoo is gebleven!”

3. Ik las, schrijft S. de G., onlangs:

Men maakt elkander complimenten;

Elk buigt, maar denkt: Och, *kool met krenten!*

Hoe dit laatste te verklaren?

Antw. — „Kool” is een woord, dat reeds van ouds in onze taal ook gebruikt wordt om aan te duiden: praatjes, voorwendsels, onbetrouwbare mededeelingen, enz. „Hij verkoopt kool” wil zeggen: Hij vertelt maar wat. Op een oude prent, uit den tijd der remonstrantsche twisten, ziet men een man, die op een kar kool vervoert. Op de kar leest men: Kool! kool!

Met kool (plant) of kool (delfstof) heeft echter het „kool,” hier bedoeld, eigenlijk niets te maken.

De krenten worden hier bij de kool gevoegd als dienende om de spijs aantrekkelijk te maken, (voor de liefhebbers) en stellen dus voor al wat dient om de praatjes geloof te doen vinden.

De volgende vragenbus wordt weer „als voren.”

A. J. H.

V A R I A.

Juist daarom.

Oud Reintje sprak tot vosjen klein:

„Mijn jongen, nu je gaat in 't leven,
Pas op — dien raad wil ik je geven —
Voor al wie rood of rossig zijn.”

„Wel” sprak jong vosjen, „dat is raar:
Zijn wij niet allen rood van haar?”

„Wel zeker,” klonk het kort bescheid:
Juist daarom heb ik 't je gezegd.”

Een echte.

Voorbijganger. „Wel boertje, na de droogte zulk een regen,
Wis ben je blij, en dankbaar voor den zegen!”

Boertje. „Ik weet niet, waarom 'k dankbaar wezen zal:
Het regent immers overal.

A. J. H.

De ontdekking van Amerika.

(’n Vertelsel.)

(Onze Oost-Friesche bureu naverteld door een Groninger.)

‘t **J**s al 'n haile, haile toer leed'n, dat 'r in Spanje 'n man woonde, dei aier op de kop zett'n kon. Ze nuimd'n hom Kris, maar zien van was Kloemboemboes. Vrouger haar e 'n taaske had, dou 'n tjalk, en in 't leste het e 'n schoener uuthoald. Op zekeren dag, dou e net zien bakkie koffie leegdrink'n zol, zee e inens: „Ja, dat's waar ook, ik zol ja Amerikoa ontdekk'n.” En doadelk dee e zien duffel aan en gong noar de Keunink. — „Zoo,” zee de Keunink, „bist doar endelk? Wilde Amerikoa ontdekk'n? Goud, 't wordt tied ook.” — „Joa, dat's mie van mörgen ook invaaln,” zee Kloemboemboes; „kiek 's, as ie mie nou 'n fikse baark geven, want mien schute ken d'r nait teg'n, den goa'k doadelk aan 't ontdekk'n.”

Keunink, dei net 'n beetje kopzeerte har, wreef zuk in d' oog'n, en zee in zichzulm: „Nou, dei aier op kop zett'n ken, ken ook wel Amerikoa ontdekk'n!” en dou haard op: „'k Zel 'n mooi schip veur die uitrust'n loat'n mit alens, wat dr opheurt.” Aan alens wuir nou docht. D'r kwam ook 'n extrao-klokkie aan boord. Zoo dom dee'n de mensken dou nog. Nou, en dou 't schip hailemoal kloar was, zailde Kloemboemboes d'r op lös. 'n Haile zet was 't nou net of de wereld niks as locht en woater was. En aaltied gong'n ze wieder, en nog wieder.

Maor 't duurde zóó laank, dat 't volk endelk faals wuir. „Kiek,” zee'n ze, „dei wil nou Amerikoa ontdekk'n, en d'r is niks aan, en nou binn'n we d'r nòg nait. Aal 'n haalf joar binn'n we aan 't voar'n. Dat gait zoo nait langer, dommee hebb'n we gain boeskool en snieboon'n meer aan boord, en gain woater ook nait.” En zai gong'n noar d'olle en zeeën: „As we d'r mörgen nait binn'n, dan krieg ie wat op de ribb'n.” — En dou vuir'n ze moar weer, aal moar wieder, aal moar wieder.

Moar 's aanderdoags, och mien laive, zagg'n z' ook nog niks anders as locht en woater. En dou Kloemboemboes uut kooi kwam, woll'n ze hom aangriep'n.

„Stop 'n beetje,” zee'e dou, „wat wil ie den toch? Ik bin ja nog aan de gang om Amerikoa t' ontdekk'n. En 'k zel 't doun ook, hur! 't Stait ja in de geschiedenis.”

Ze woll'n d'r eerst niks van heur'n. Moar kiek, doar ropt d'r aine, dei op tippie van groote maast zat: „Laand, laand!” Nou, en dou luit'n ze Kloemboemboes lös. „He'k joe 't nait zegt?’ zee e. „As ik ainmoal zegd heb, dat 'k Amerikoa ontdekk'n zal, den dou 'k 't ook, dat's dood-einvoudig.”

Nou, en dou kwamm'n ze aan laand. En dou kwamm'n d'r van dei groote broene kerels op bloote vouten mit veeren op de kop. En Kloemboemboes, dei 'n vrundelk man was, gong noar heur tou. „Dagsoam,” zee e. „Gdjen dag,” zeeën ze. „Is dat hier misschien Amerikoa?” zee e. „Joa,” zee aine, zooveel as de Keunink, „joa, en bien ie misschien Kloemboemboes?”

„Joa,” zee e, „eerlieks waar, ik bin Kloemboemboes.”

„Nou,” zee dou de Keunink, „den is d'r niks aan te doen, den binn'n we ontdekt!”

L. K.

van = achternaam
taaske = kleine tjalk
baark = barkschip
kopzeerte = hoofdpijn
klokkie = sterke drank
'n haile zet = een poos
faals = kwaad

dommee = straks
boeskool = zuurkool
d'olle = de kapitein
wat op de ribben = een pak slaag
tippie = top
eerlieks = werkelijk